

De kunstenaar Svetlana Tartakovska (Berditchev, 1979) is een fenomeen. Wie haar eindexamenwerk begin vorig jaar aan de Klassieke Academie voor Beeldende Kunst in Groningen heeft gezien, zal dat onmiddellijk beamen. Vanaf het begin was duidelijk dat ze veel in haar mars had.

De sporen van de Russische kunstgeschiedenis, in al haar klassieke en theatrale verschijningsvormen zijn duidelijk in haar werk aanwezig. Een jonge vrouw met een rijke erfenis van een oude cultuur, een heftige en wrede geschiedenis, een schatkist aan wereldberoemde schrijvers onder wie Dostojewski, Tolstoj en Lermontov, samen met haar hang naar duistere legenden en verhalen.

We zien dat alles terug in haar palet, in het donkere kleurgebruik, het zwart als expressiemiddel, met hier en daar verfdruppers die als bloed en zweet onderdeel zijn van emotionele of melancholieke voorstellingen over moord en doodslag, eenzaamheid, dreiging en demonen. En daar tussendoor ineens enkele zelfportretten, een bleke, jonge vrouw met donkere ogen, opdoemend uit de schaduwen van haar inspiratiebronnen.

Een wereld die wij niet kennen, maar er iets van voelen als we haar werk zien.

Wit in wit

Niet alleen met een donker palet, ook met wit is ze in staat om sterke vormen te suggereren door wit in wit te schilderen, wolken wit waaruit menselijke figuren tevoorschijn komen. Op de wanden van het expositiegebouw waar het eindexamen plaats had, hingen haar schilderijen. Overwegend grote doeken in enorme, zwarte lijsten. Je waande je even in de Hermitage in Sint Petersburg. Bescheiden als ze is, haastte Svetlana zich meteen te verklaren dat ze die lijsten tweedehands voor een prikje had bemachtigd. Een groot contrast met het tengerere, kleine postuur van de maakster.

Svetlana Tartakovska woonde tot haar veertiende jaar in de Oekraïne, in de buurt van Kiev. Nadat het gezin een tijdje in Frankfurt verbleef, verhuisde ze naar Nederland en begon aan de vijfjarige opleiding aan de Klassieke Academie voor Beeldende Kunst in Groningen dat, als enige academie in ons land, nog een traditionele vakopleiding biedt.

Daar heeft ze haar voordeel mee gedaan. In 2013 studeerde ze af. In Rusland kreeg ze op jonge leeftijd teken- en schilderles en werd ze onderwezen in de verhalen, sprookjes, sagen en legenden van de Russische cultuur.

Haar schilderijen verenigen dan ook twee werelden, die van het West-Europese Realisme en de Russische cultuurgeschiedenis, waarbij wij de landen rond Rusland hier voor het gemak Russisch noemen. Ook haar leef- en werkomgeving en haar levenservaring werken door in haar mysterieus aandoende schilderijen.

Svetlana wil door middel van realistische schilderijen, waarin de mens een hoofdrol speelt, met de omringende wereld communiceren en universele

Grote belofte

Kunstenaar Svetlana Tartakovska

gevoelens weergeven. Haar schilderijen laten haar streven zien om diepe emoties op een zo hoog mogelijk technisch niveau overtuigend te maken. Ze laten ook ontmoetingen met mensen uit haar dagelijkse omgeving zien, die ze tot haar model maakt en deze, als het ware, transformeert tot het beeld dat ze voor zich zag en wilde weergeven.

Krachtig

Met dit alles geeft ze het veelzijdige realisme van deze tijd nieuwe impulsen. Ze brengt een ode aan het Naturalisme waarbij haar klassieke artistieke

principes het uitgangspunt vormen. Haar schilderijen zijn zorgvuldig opgezet. Van tevoren maakt ze gedetailleerde schetsen en kleine voorstudies in olieverf. Het resultaat is een kleurenpalet met een krachtige vertaling van licht- en donkertonen en met soms veel wit- en grijswaarden.

Het is haar doel de kijker te laten stilstaan, zich kortstondig te ontrukken aan de realiteit van het hier en nu en het 'bevroren' moment van de mens op het schilderij op zich in te laten werken. Voorlopig kunnen we haar werk onderverdelen

in witte en zwarte series met ieder hun eigen uitstraling en thematiek. Svetlana is zuinig met het uitbeelden van drama en emotie. Ze verliest zich niet in vals sentiment.

Svetlana's voorkeur gaat uit naar traditionele teken- en schildermethoden. Haar uitdaging is om oorspronkelijk werk te maken met een beperking van paletkleuren. Ze streeft veelal naar neutrale tinten als grijs, bruin, wit en zwart. Met de manipulatie van toonwaarden, kleurvariaties, licht- en schaduweffecten creëert ze schilderijen met een eigenzinnige thematiek en een psychologische diepgang.

Bevroren momenten

Deze geladenheid, gepaard met de ambachtelijke kwaliteit, staat centraal en vormt de grote aantrekkingskracht van haar werk. Omdat de schilderijen verhalen vertellen die beladen zijn met symboliek en herinneringen zijn ze te rangschikken onder het conceptueel hedendaags realisme. Sommige schilderijen zijn maatschappelijk geïnspireerd en gaan over de breekbaarheid van

de mens. Als Svetlana uitleg geeft over haar werk dan komt een gepassioneerd en romantisch mens aan het woord. Om in haar atelier in het noorden van het land te komen, moet je een lange trap op. Aan de muren hangen schilderijen met 'bevroren' momenten, die haar technische vaardigheden benadrukken. Hier, in dit domein, in nachtelijke uren met behulp van meditatieve overdenkingen worden haar schilderijen geboren die ons als kijker een andere wereld binnenleiden. Dat is wat kunst tot kunst maakt en haar in dat opzicht tot een grote belofte voor de toekomst. ■

WWW.SVETLANARTAKOVSKA.NL

